

Arrest

nr. 210 469 van 3 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2018 met referentienummer.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 december 2015, verklaart er zich op 5 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 23 maart 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 26 maart 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger een soennitische moslim en is uw etnische afkomst Tadzjiek. U werd geboren omstreeks 1 juni 1999 in het dorp Khamroba in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan van de provincie Kapisa. Voor uw geboorte is de eerste vrouw van uw vader overleden. Met haar had uw vader één kind gekregen, uw halfbroer R., die een heel stuk ouder was dan u. Na de dood van R.'s moeder trouwde uw vader met uw moeder. U was het eerste kind dat uit dit huwelijk werd geboren. Na uw geboorte zouden nog twee jongens en zes meisjes volgen.

Uw halfbroer R. is omstreeks het jaar 2013 om het leven gekomen toen hij zijn functie van politieagent was aan het uitoefenen. Hij was ongeveer 35 jaar oud. Na zijn dood kwam volgens de traditie zijn vrouw met haar kinderen bij jullie wonen. Na een rouwperiode van anderhalf tot twee jaar besliste uw vader in overleg met zijn vier broers dat u moest trouwen met de weduwe van uw halfbroer. Als u dit niet zou doen, zou de eer van uw familie geschonden worden. Het is immers belangrijk volgens de traditie dat de weduwe binnen de familie van de man kan hertrouwen.

Toen bleek dat u weigerde met haar te trouwen, bedreigden uw ooms en vooral uw vader u met de dood en brak er een periode aan waarin uw vader u bijzonder slecht behandelde. Na twee maanden had uw vader ook een huwelijksdatum vastgelegd en aan anderen bekend gemaakt, namelijk ongeveer een week na uw uiteindelijk vertrek. U vroeg uw moeder om hulp. Zij contacteerde haar broer in Kabul die voor u kon regelen dat u het land zou verlaten.

Omstreeks september of oktober 2015 vluchtte u weg uit uw dorp en ging u naar deze oom in Kabul. U bleef twee dagen in zijn huis en kon vervolgens met behulp van een smokkelaar het land verlaten. Via de provincie Numroz bereikte u Pakistan en vervolgens Iran en Turkije. U maakte de oversteek van de Middellandse Zee naar Griekenland en na een doorreis door het Europese vasteland kwam u in België terecht. Op 5 januari 2016 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielautoriteiten.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas bezorgde u uw Afghaanse identiteitsdocument of taskera.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Afghanistan vervolging vreesde vanwege uw vader en uw ooms die u met de dood bedreigden nadat u geweigerd had te huwen met de weduwe van uw overleden halfbroer.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt namelijk ondergraven doordat een aantal kernaspecten van uw asielrelaas weinig logisch zijn en niet kunnen overtuigen. Bovendien bevatten uw eerste verklaringen een opvallende omissie.

Hoewel het leviraatshuwelijk bestaat, en dit niet enkel in Afghanistan, slaagde u er in niet in aannemelijk te maken dat u hier het slachtoffer van werd en dat u omwille van uw weigering dreigde gedood te worden. **U kon met andere woorden in de eerste plaats niet aannemelijk maken dat uw vader en zijn broers dermate ver wilden gaan dat zij u met geweld wilden dwingen om te trouwen met uw schoonzus.**

Zo bleek uit uw verklaringen in de eerste plaats dat er **alternatieven** denkbaar zijn voor dat leviraatshuwelijk. U gaf zelf aan dat het niet ondenkbaar was dat uw schoonzus als weduwe zou verder leven binnen uw gezin, door te zeggen: "Het was geen probleem voor iemand als zij als weduwe bij ons leefde, maar het is beter dat ze getrouwd is met een lid van de familie, het is als een schaamte dat ze met iemand anders zou trouwen" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 11). Aangezien een dergelijk scenario waarin uw schoonzus eenvoudigweg ongehuwd bij jullie bleef wonen tot de mogelijkheden behoorde, ziet men niet in waarom uw vader en uw ooms u met de dood zouden bedreigen als gevolg van de weigering van dit huwelijk.

Wanneer bij u gepeild werd naar mogelijk specifieke redenen waarom dit gebruik – waarvoor zoals pas geschetst ook alternatieven bestonden – u dan toch gewelddadig werd opgelegd, viel het op dat u slechts **vage indicaties** kon geven over mogelijke redenen en dat u daarbij telkens opnieuw verviel in zeer algemene verwijzingen naar de traditie, de cultuur of een algemeen gebrek aan scholing. Zo gaf u op een bepaald moment wel aan dat er volgens uw ooms mensen waren in de gemeenschap die slecht praatten over uw familie omwille van uw ongetrouwde schoonzus, maar wanneer u dan gevraagd werd wat u concreet wist over deze kwaadsprekerij, bracht u niets concreets aan en antwoordde u met een heel algemene observatie, namelijk: "Mensen hebben verschillend begrip of percepties" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 5). Wanneer u verder in het gesprek dan nog eens werd gevraagd naar wat gebeurd zou zijn mocht uw schoonzus gewoon als weduwe hebben verder geleefd binnen uw familie, verwees u opnieuw naar het feit dat er druk van buitenaf bestond. Toen u gevraagd werd waaruit die druk dan bestond, bracht u echter ook deze keer niets concreets aan maar verwees u opnieuw alleen maar naar het Afghaanse gebruik van dit soort huwelijk in het algemeen: "Ja, dat is de traditie, dat is de cultuur, dat is het gedrag in de gemeenschap die druk uitoefende" (ibidem).

Wat uw vader betreft verwees u wel naar zijn radicale houding en zijn ontoegankelijk karakter (CGVS Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 12 en 2 februari 2018, p. 5), maar wanneer nog eens bij u werd gepeild naar de redenen voor de extreme toepassing van dit gebruik door uw vader en ooms verwees u uiteindelijk opnieuw naar de cultuur en de traditie in het algemeen en naar een algemeen gebrek aan scholing in uw omgeving: "Zoals ik al zei: ze zijn onwetend, dit soort beslissing zal niet door een educated lid van de maatschappij worden genomen, zij zijn in de vijftiende of zeventiende eeuw. Ik weet niet in welke eeuw ze waren." (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 8). Betreffende dit gebrek aan scholing dient overigens een kanttekening gemaakt te worden. Uit uw verklaringen bleek immers dat uw vader wel degelijk een zekere vorm van scholing had genoten aangezien hij een leraar en malawi, ofwel lokale geestelijke, was (CGVS Gehoorverslag, 18 oktober 2017, p. 6). Concluderend moet men vaststellen dat u er niet in slaagt concrete redenen naar voren te schuiven die aannemelijk maken dat uw familieleden u op straffe van dood in dit leviraatshuwelijk wilde dwingen.

In de tweede plaats kunnen uw verklaringen dat uw eigen situatie zich afspeelde in de context van een wijdverspreid gebruik van leviraatshuwelijken überhaupt niet overtuigen.

Zo is het opvallend dat u van dit wijdverspreid gebruik van het leviraatshuwelijk **nauwelijks voorbeelden** kon geven. Zoals reeds aangegeven herhaalde u doorheen de interviews meermaals dat het een algemene en wijdverspreide traditie is in Afghanistan dat een weduwe hertrouwt met de broer van haar overleden echtgenoot (zie onder meer CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 3). Toen u naar concrete voorbeelden werd gevraagd van dit gebruik uit uw omgeving klonk uw antwoord echter aarzelend: "Het is onze traditie, het maakt deel uit van de cultuur, maar ik heb geen specifieke voorbeelden" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 3). U kwam vervolgens toch met één voorbeeld over de brug, namelijk dat van een jongen uit uw school over wie u uiteindelijk verklaarde dat hij gedood werd na weigering om in een dergelijk huwelijk te stappen (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 3 en p. 8). Dat u enerzijds aldoor beweerde dat uw situatie kaderde in een algemeen verspreid fenomeen, maar dat u hiervan anderzijds slechts met moeite één voorbeeld van kon geven, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u omwille van dit algemeen ingeburgerd gebruik ook zelf met extreem geweld werd bejegend.

Nog zwaarwichtiger in dit verband is het feit dat **de verbaasde en de gechoqueerde reacties van u en uw moeder niet aannemelijk zijn in het licht van het zeer wijdverspreide gebruik** waar u gewag van maakte. Indien dit gebruik werkelijk zo sterk is ingeburgerd, begrijpt men immers niet goed dat u extreem verbaasd bleek te zijn toen men u meedeelde dat u met uw schoonzus diende te trouwen, zoals onder meer blijkt uit uw woorden: "En ik had het nooit in mijn hoofd gehad dat ze dat met mij wouden bespreken" en "Hoe kunnen ze zoiets tegen mij zeggen Ik heb ontkend, ik heb geweigerd en ik heb het aan mijn moeder gezegd" (CGVS Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 11 en 12). Over uw moeder vertelde u dat zij gechoqueerd en verrast was dat dit voorstel er kwam (CGVS Gehoorverslag, 18 oktober 2017, pp. 11-12 en CGVS Gehoorverslag 2 februari 2018, p. 6). Toen op het CGVS aan u nog eens gevraagd werd of u dit voorstel – gezien de sterke traditie in uw regio – niet enigszins had kunnen verwachten, antwoordde u: "Nee, in die leeftijd die ik was, had ik dat nooit gedacht, maar dat is ineens gebeurd" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 5). Zoals hierboven reeds uiteengezet kende u volgens uw verklaringen wel degelijk een jongen uit uw school – in uw eigen leeftijdscategorie dus – die eveneens een dergelijk huwelijk had geweigerd en die om die reden uiteindelijk vermoord werd door zijn oom (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 8). Men zou dan ook kunnen verwachten dat u op basis van dit voorbeeld uit uw omgeving zou hebben begrepen dat noch uw leeftijd noch uw studies in de weg zouden staan van een mogelijk gedwongen huwelijk met uw schoonzus. Op basis van deze vaststellingen kan men dan ook niet anders dan concluderen dat de reactie van u en uw moeder maar moeilijk vallen te rijmen met de door u geschetste bestaande traditie en de naleving ervan. Dit contrast doet afbreuk aan uw bewering dat u in de context van een algemeen gebruik met geweld werd gedwongen om te huwen met uw schoonzus.

Ten derde zijn de door u geschetste context waarin uw oom langs moederskant u ter hulp zou zijn gesnel en uw onwetendheid over uw ooms drijfveren om u te helpen evenmin overtuigend.

Er bestaat geen twijfel over dat de geboden hulp van uw oom in de gegeven context hemzelf en zijn familie mogelijk aan grote risico's met verregaande consequenties blootstelde. Door u te helpen vluchten ging hij immers regelrecht in tegen de beslissing van uw vader en zijn broers in een eergerelateerde aangelegenheid. In een land waar het schenden van de familie-eer niet zelden wordt beantwoord met bloedwraken en bloedvetes, zoals ook blijkt uit informatie die is toegevoegd aan uw administratieve dossier, kan een dergelijke hulpactie als die van uw oom alvast niet lichtzinnig worden genomen (zie EASO, Afghanistan: Individuals targeted under societal and legal norms", december 2017, pp. 83-88). U gaf overigens ook zelf aan dat de geboden hulp van uw oom niet vanzelfsprekend was: "Ik besepte dat mijn oom van moederskant niks voor mij kan doen. Ik was zelf bang dat als ik hem hierbij zou betrekken, dat hij zou gedood worden, want mijn vader zal een vreemde niet laten, zelfs als hij de broer was van mijn moeder, hij was niet geoorloofd om tussen te komen in de beslissingen die door

mijn vader waren genomen en mijn ooms, broers van mijn vader" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 10).

Welnu, op basis van deze informatie over de door uw oom genomen risico's zou men dan ook kunnen verwachten **dat uw oom op zijn minst zou peilen naar de redenen van uw weigering om te huwen, om zich op die manier te vergewissen van uw houding in heel het gebeuren**, alvorens over te gaan tot de geboden hulp. Nergens maakte u echter gewag van het feit dat uw oom zich bij u zou geïnformeerd hebben naar uw houding. Sterker nog, uit uw verklaringen blijkt dat er geen communicatie plaatsvond tussen uw oom en uzelf voorafgaand aan uw vlucht (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 9). Het is echter maar weinig aannemelijk dat uw oom de eerder beschreven risico's zou nemen zonder dat hij voorafgaand aftoetste wat uw houding was in deze kwestie.

Het is al even verbazingwekkend dat u **zelf ook niet op de hoogte bleek te zijn van waarom uw oom een dergelijk risico nam**. Gezien zijn hulp uitzonderlijk en extreem risicovol was, zou men nochtans verwachten dat u uitgebreide verklaringen kunt afleggen over de drijfveren achter uw ooms geboden hulp. U kon wel aangeven dat uw moeder met uw oom over uw probleem gesproken had, maar over de precieze inhoud van hun conversatie kon u niets zeggen. U kon slechts speculeren over uw ooms beweegredenen om te hulp te schieten, door te zeggen: "Eigenlijk, ik weet niet hoe mijn moeder mijn oom heeft overtuigd, misschien heeft ze veel geweend om haar broer te overtuigen, heeft ze veel tijd gebruikt om hem te overtuigen. Maar mijn oom van moederskant wist dat het meer risicovol was als ik bv. op de dag van de nikah (het huwelijk) nee zou zeggen, dat ze dan mijn moeder en mij zouden vermoorden, maar nu ik ben gevlucht, nu wist niemand dat mijn oom en mijn moeder ertussen zaten. Iedereen dacht dat ik zelf vluchtte" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 10). Toen u gevraagd werd of u zich niet geïnformeerd had bij uw moeder naar de inhoud van de contacten tussen haar en uw oom met betrekking tot uw probleem, antwoordde u dat u dit nooit aan uw moeder had gevraagd en dat u toen slechts in staat was om te wenen en uw moeder om hulp te vragen (ibidem). Een dergelijke gelaten houding contrasteert dan weer met de risicovolle situatie waarin u zich bevond en uw vastberaden houding om u aan een volgens u algemeen ingeburgerd en aanvaard gebruik te onttrekken, zoals onder meer blijkt uit uw volgende verklaring op het CGVS: "Ik zou niet iets willen doen tegen mijn recht, het was mijn recht om een vrouw te nemen, om te trouwen met iemand die ik wilde" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 12). Kortom, uw vage antwoorden en uw onwetendheid over de motivering van uw oom om u te helpen, kunnen niet overtuigen.

In samenhang met voorgaande moet men vaststellen dat u in de vierde plaats vrijwel geen informatie kon geven over wat zich afspeelde in de nasleep van uw vertrek.

Tegen de achtergrond van het reeds eerder aangehaalde belang dat in Afghaanse families wordt geschonken aan erkwesities is het te verwachten dat uw vader na uw vertrek alles in het werk stelde om u op te sporen en om te achterhalen hoe u kon vluchten. In het licht daarvan liet u de familieleden die u hielpen bij uw vlucht, voornamelijk uw moeder en haar broer, dan ook achter in een extreem risicovolle positie. Gezien deze situatie zou men dan ook redelijkerwijs kunnen verwachten dat u zich na vertrek nog verder informeerde over de nasleep van de zaak en het lot van uw moeder en oom. Uit uw antwoorden op het CGVS blijkt echter dat u zich hieromtrent amper informeerde. U gaf aan dat uw moeder u nooit informeerde over de reactie van uw vader en dat u het haar al evenmin vroeg (CGVS Gehoorverslag, 18 oktober 2017, p. 14 en CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, pp. 10-11). Uw terughoudendheid op dit vlak zou volgens wat u verklaarde zijn voortgekomen uit het feit dat u wist dat uw moeder u toch niet op de hoogte zou brengen van de werkelijke situatie (ibidem). Gezien de geschetste context lijkt het echter niet meer dan logisch dat u uw moeder hierover interpelleerde en op zijn minst probeerde een antwoord te krijgen op uw vragen over wat zich na uw vertrek nog afspeelde. In uw tweede gesprek op het CGVS wist u wel nog te vertellen dat uw moeder na uw vertrek door uw vader werd geslagen, maar toen u naar meer informatie hierover werd gevraagd, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 3 en p. 11). Dat u niet meer inspanningen deed om te achterhalen welke stappen uw vader ondernam na uw vertrek en wat de gevolgen waren voor de familieleden die u hielpen, is maar weinig waarschijnlijk in de gegeven context en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u uw familie werkelijk in een dergelijke risicovolle situatie achterliet.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen moeten ernstige twijfels worden geuit bij de geloofwaardigheid van uw beweringen over het feit dat u met de dood werd bedreigd als gevolg van uw weigering om met uw schoonzus die weduwe was te trouwen.

Tot slot wordt de vastgestelde ongeloofwaardigheid verder bevestigd door een initiële omissie in uw verklaringen.

Het is met name opvallend dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw eerste interview op het CGVS, gewag maakte van het feit dat uw ooms al op weg waren naar uw dorp met het oog op de organisatie van uw huwelijk een week later, op het moment van uw vlucht (DVZ Vragenlijst 3.5 en CGVS Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 14), maar dat u dit wel aanhaalde op het tweede

interview bij het CGVS (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 6). Toen u tijdens dat tweede interview gevraagd werd waarom u dit niet eerder had meegedeeld, haalde u aan dat het om een menselijke vergetelheid ging en dat u onder veel stress en problemen te lijden heeft (ibidem). Als men afgaat op wat u tijdens uw tweede interview op het CGVS vertelde, was de komst van uw ooms naar uw dorp met het oog op de organisatie van de huwelijksceremonie nochtans de ware aanleiding voor uw vlucht. U zei hierover met name: "De volgende keer was toen mijn ooms weggingen uit Kabul en ze waren op weg naar Kohistan en dat was de dag dat de dorpsoudsten ook uitgenodigd werden en gezegd dat ze moesten deelnemen aan mijn nikah-gelegenheid. Ik weet niet om welke reden ze niet op tijd waren, misschien door een verkeersopstopping, dus ik zocht ondersteuning van mijn moeder en ik vluchtte" (ibidem). Aangezien hun aangekondigde komst klaarblijkelijk een rol speelde in de ingrijpende beslissing om uw land van herkomst te ontvluchten en u op internationale bescherming te beroepen, is het niettemin vreemd dat u dit pas bij uw tweede interview op het CGVS vermeld heeft. Een dergelijke omissie kan de bestaande twijfels over de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag alleen maar vergroten. Concluderend dient op basis van bovenstaande elementen te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen geloof meer gehecht kan worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde identiteitsbewijs bevat slechts informatie over uw identiteitsgegevens en kan bijgevolg de bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvraagsters afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan in de provincie Kapisa te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab en Nejrab en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij vreest het slachtoffer te worden “*van de gedwongen huwelijk - het leviraatshuwelijk*”. Hij stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen “*omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen. Boven is dit een deel van de traditie waardoor de lokale autoriteiten zich helemaal niet willen bemoeien.*”

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Verweerster stelt dat aan de vrees voor vervolging van verzoeker geen geloof man gehecht worden. Waarom?

Omdat verzoeker niet zou aannemelijk gemaakt hebben dat zijn en zijn broers dermate ver wilden gaan dat ze met geweld verzoeker dwingen om te huwen.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling.

Hoe weet verweerster dat verzoekers vader en broers niet zover zouden gaan? Kent verweerster deze personen?

Heeft verweerster deze personen gesproken?

Het gaat over de eer van de familie en in Afghanistan aarzelen mensen geen seconde om eigen kind te vermoorden mocht de eer van de familie geschonden worden.

Laat ons aannemen dat verzoekers vader en broers niet zo ver zouden gaan. Ze zouden verzoeker dwingen om dit te doen.

Het is voor verzoeker onmogelijk om het woord van zijn vader en broers aan zijn laars te lappen.

Mocht verzoeker zo ver gaan zal hij dan door de familie verstoten worden en minstens onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Verweerster stelt dat er alternatieve zijn voor het leviraatshuwelijk en ze verwijst naar de verklaringen van verzoeker waarin gezegd wordt dat het mogelijk was dat ze bij verzoekers verblijf als weduwe.

Verweerster heeft niet nagedacht over deze weduwe. Wenst ze altijd al weduwe in deze woning te verblijven?

Ze is een jonge dame en ze heeft ook haar eigen seksuele behoefte en nood aan affectie.

Dit probleem is gekend bij de Afghanen en daarom wensen ze niet dat een jonge dame als weduwe in de woning verblijft. Meestal begint ze dan "onwettige" relaties met de familieleden of met de buren.

Verweerster heeft nagelaten om dit punt door te vragen.

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar zijn verklaringen waarin hij gezegd dat de buren EN de gemeenschap dit niet goed vinden dat een ongetrouwde vrouw binnen de familie verblijft.

Verweerster heeft de volgende verklaringen van verzoeker helemaal over het hoofd gezien:

Mijn vier oom die van Kaboel kwamen met mijn vader, die hebben de beslissing genomen dat ze mijn linkerhand kan herkennen, en het zou als een schaamte worden beschouwd, om mijn schoonzus langer in het huis te houden.

Verweerster stelt verder dat dergelijke zaken voorkomen in een gezin die niet hoogopgeleid zijn.

Volgens verweerster is verzoekers vader hoogopgeleid en dan men dit van hem niet mag verwachten.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoekers vader een geen mawlawi en een lokale geestelijke was.

Het is in die zin zeer logisch dat deze traditie bij een geestelijke meer toegepast wordt dan bij een gewone burger.

Verzoeker werd kwalijk genomen omdat hij 'nauwelijks' voorbeelden kon geven over dergelijke huwelijken.

Ten eerste is verzoeker voor het eerst geconfronteerd met deze zaak en het is niet redelijk van hem te verwachten voorbeelden te geven.

Ten tweede is het vreemd dat verweerster asielzoekers dwingt om dingen te verzinnen. Ze zegt in het begin van elk gehoor dat als men dingen niet weet moet men niet verzinnen.

Wanneer men deze raad volgt dan wordt hij kwalijk genomen door verweerster. Verweerster maakt zich schuldig aan het verlenen van misleidende informatie.

Ten derde maakt verweerster zich schuldig aan een verkeerde en selectieve lezing van het gehoorverslag.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 3 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

[...]

Verweerster maakt een punt over de reacties van verzoeker en zijn moeder en ze betreft ook het bovenvermelde voorbeeld door te stellen dat de reactie niet geloofwaardig is.

Verzoeker meent dat iedere persoon anders reageert op de situatie. Het feit dat dit de traditie is en het feit dat de klasgenoot van verzoeker dit meegemaakt heeft mag geen reden zijn om de reactie van verzoeker in twijfel te trekken.

Verzoeker was zeer jong en hij heeft dit helemaal niet verwacht.

Verweerster maakt nog een punt over de oom van verzoeker en over de 'onwetendheid' van verzoeker over zijn ooms drijfveren.

Verzoeker meent dat verweerster nu echt aan het filosoferen is. De oom heeft gewoon verzoeker geholpen omdat hij in nood was.

Alle Afghanen die naar Europa komen werden door de familieleden geholpen. Moet men nu alle die asielaanvragen afwijzen omdat deze familieleden het risico nemen om asielzoekers te helpen ontvluchten?

Nee, het antwoord op deze vraag is glashelder.

Ten slotte werd verzoeker kwalijk genomen omdat hij niet op de hoogte is van de feiten die die zich afspeelden in de nasleep van verzoeker vertrek.

Verweerster denkt dat het leven van verzoekers moeder en oom in gevaar is omdat ze verzoeker geholpen hebben om te vluchten.

Verweerster vergelijkt nu appel met peren. Deze actoren van vervolging is niet vergelijkbaar met de actoren van vervolging wanneer men de eer van een andere familie schendt.

Ten eerste is het moeilijk om te bewijzen dat de moeder en de oom verzoekers geholpen hebben.

Ten tweede zal verzoekers vader verzoekers moeder of oom niet vermoorden omdat ze verzoeker geholpen hebben.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapporten om aan te tonen dat dit probleem effectief in zijn land en regio bestaat:

[...]

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker

Verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

[...]

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker is afkomstig uit een district en provincie waar sprake is van willekeurig geweld."

2.2. Stukken

Met een faxbericht van 19 augustus 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een aantal documenten bij in verband met vrijwilligerswerk dat hij doet en zijn aangaande zijn psychologische problemen (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 23 augustus 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het EASO-rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation" van december 2017, het EASO-rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation – update" van mei 2018, het EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 en de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentfraude" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens

een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij door zijn vader en zijn ooms wordt bedreigd omdat hij weigert een leviraatshuwelijk aan te gaan met de weduwe van zijn overleden halfbroer. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het volgens zijn verklaringen mogelijk zou zijn dat zijn schoonzus als weduwe zou verder leven in het gezin, terwijl verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over de reden waarom het leviraatshuwelijk toch op gewelddadige wijze zou worden opgelegd; (ii) hij voorhoudt dat leviraatshuwelijken in zijn regio van herkomst een wijdverspreid gebruik zijn, terwijl hij slechts één ander voorbeeld uit zijn leefomgeving kan geven en zodat het niet aannemelijk is dat hij en zijn moeder dermate verrast reageerden wanneer zij met het voorstel van zijn vader werden geconfronteerd; (iii) mede gelet op de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) en verzoekers verklaringen, het niet aannemelijk is dat zijn oom een dermate groot risico zou nemen door verzoeker zomaar hulp te bieden, tegen de wil in van verzoekers vader en ooms; (iv) hij niet afdoende op de hoogte is van de gebeurtenissen sinds zijn vertrek uit Afghanistan; (v) hij noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte van het feit dat zijn ooms reeds onderweg waren met het oog op de organisatie van het huwelijk, terwijl dit blijkens zijn verklaringen tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ware aanleiding zou zijn voor zijn vlucht; en (vi) het door hem voorgelegde identiteitsbewijs (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen, vermits dit slechts zijn identiteit kan aantonen, die niet wordt betwist.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt namelijk ondergraven doordat een aantal kernaspecten van uw asielrelaas weinig logisch zijn en niet kunnen overtuigen. Bovendien bevatten uw eerste verklaringen een opvallende omissie.

*Hoewel het leviraatshuwelijk bestaat, en dit niet enkel in Afghanistan, slaagde u er in niet in aannemelijk te maken dat u hier het slachtoffer van werd en dat u omwille van uw weigering dreigde gedood te worden. **U kon met andere woorden in de eerste plaats niet aannemelijk maken dat uw vader en zijn broers dermate ver wilden gaan dat zij u met geweld wilden dwingen om te trouwen met uw schoonzus.***

*Zo bleek uit uw verklaringen in de eerste plaats dat er **alternatieven** denkbaar zijn voor dat leviraatshuwelijk. U gaf zelf aan dat het niet ondenkbaar was dat uw schoonzus als weduwe zou verder leven binnen uw gezin, door te zeggen: “Het was geen probleem voor iemand als zij als weduwe bij ons leefde, maar het is beter dat ze getrouwd is met een lid van de familie, het is als een schaamte dat ze met iemand anders zou trouwen” (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 11). Aangezien een dergelijk scenario waarin uw schoonzus eenvoudigweg ongehuwd bij jullie bleef wonen tot de mogelijkheden behoorde, ziet men niet in waarom uw vader en uw ooms u met de dood zouden bedreigen als gevolg van de weigering van dit huwelijk.*

*Wanneer bij u gepeild werd naar mogelijk specifieke redenen waarom dit gebruik – waarvoor zoals pas geschetst ook alternatieven bestonden – u dan toch gewelddadig werd opgelegd, viel het op dat u slechts **vage indicaties** kon geven over mogelijke redenen en dat u daarbij telkens opnieuw verviel in zeer algemene verwijzingen naar de traditie, de cultuur of een algemeen gebrek aan scholing. Zo gaf u op een bepaald moment wel aan dat er volgens uw ooms mensen waren in de gemeenschap die slecht praatten over uw familie omwille van uw ongetrouwde schoonzus, maar wanneer u dan gevraagd werd wat u concreet wist over deze kwaadsprekerij, bracht u niets concreets aan en antwoordde u met een heel algemene observatie, namelijk: “Mensen hebben verschillend begrip of percepties” (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 5). Wanneer u verder in het gesprek dan nog eens werd gevraagd naar wat gebeurd zou zijn mocht uw schoonzus gewoon als weduwe hebben verder geleefd binnen uw familie, verwees u opnieuw naar het feit dat er druk van buitenaf bestond. Toen u gevraagd werd waaruit die druk dan bestond, bracht u echter ook deze keer niets concreets aan maar verwees u opnieuw alleen maar naar het Afghaanse gebruik van dit soort huwelijk in het algemeen: “Ja, dat is de traditie, dat is de cultuur, dat is het gedrag in de gemeenschap die druk uitoefende” (ibidem).*

Wat uw vader betreft verwees u wel naar zijn radicale houding en zijn ontoegankelijk karakter (CGVS Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 12 en 2 februari 2018, p. 5), maar wanneer nog eens bij u werd gepeild naar de redenen voor de extreme toepassing van dit gebruik door uw vader en ooms verwees u uiteindelijk opnieuw naar de cultuur en de traditie in het algemeen en naar een algemeen gebrek aan scholing in uw omgeving: "Zoals ik al zei: ze zijn onwetend, dit soort beslissing zal niet door een educated lid van de maatschappij worden genomen, zij zijn in de vijftiende of zeventiende eeuw. Ik weet niet in welke eeuw ze waren." (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 8). Betreffende dit gebrek aan scholing dient overigens een kanttekening gemaakt te worden. Uit uw verklaringen bleek immers dat uw vader wel degelijk een zekere vorm van scholing had genoten aangezien hij een leraar en malawi, ofwel lokale geestelijke, was (CGVS Gehoorverslag, 18 oktober 2017, p. 6). Concluderend moet men vaststellen dat u er niet in slaagt concrete redenen naar voren te schuiven die aannemelijk maken dat uw familieleden u op straffe van dood in dit leviraatshuwelijk wilde dwingen."

Dienaangaande vraagt verzoeker in zijn verzoekschrift of de commissaris-generaal zijn vader en ooms kent en gesproken heeft en stelt hij dat mensen in Afghanistan geen seconde aarzelen om hun eigen kind te vermoorden als de eer van de familie wordt geschonden. Er dient evenwel vastgesteld dat de commissaris-generaal zich voor zijn oordeel heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en hieruit op pertinente wijze een aantal weinig overtuigende elementen afleidt, die door verzoekers vraagstelling in zijn verzoekschrift geenszins worden weerlegd. Hoewel uit de informatie in het administratief dossier betreffende huwelijken in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat leviraatshuwelijken in Afghanistan voorkomen, kan er geenszins uit worden afgeleid dat personen die weigeren een dergelijk huwelijk aan te gaan zonder meer door hun familieleden worden vermoord omdat dit de familie-eer schaadt. Verzoeker komt dienaangaande dan ook niet verder dan het opwerpen van een blote bewering.

Waar verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn schoonzus een jongedame is met seksuele behoeften en dat men in Afghanistan weet dat een jongedame die weduwe is meestal "onwettige" relaties begint met familieleden of met de buren, komt hij nogmaals niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Gelet op de streng-religieuze Afgaanse context kan geenszins worden aangenomen dat een jonge vrouw haar seksuele behoeften niet langer onder controle kan houden nadat zij weduwe wordt zodat zij met andere familieleden of haar buren "onwettige" relaties zou aangaan. Waar verzoeker erop wijst dat hij verklaarde dat de buren en de gemeenschap het niet goed zouden vinden dat zijn schoonzus bij de familie zou verblijven, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verklaarde: "Het was geen probleem voor iemand als zij als weduwe bij ons leefde, maar het is beter dat ze getrouwd is met een lid van de familie, het is als een schaamte dat ze met iemand anders zou trouwen." (eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS 2 februari 2018, p. 11).

Waar verzoeker nog opmerkt dat zijn vader "een geen mawlawi en een lokale geestelijke was", zodat het volgens hem "zeer logisch [is] dat deze traditie bij een geestelijke meer toegepast wordt dan bij een gewone burger", dient erop gewezen dat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat verzoeker het voorgehouden harde optreden van zijn vader voornamelijk verbindt aan de cultuur en de traditie in het algemeen en aan een algemeen gebrek aan scholing in de omgeving. Het loutere feit dat zijn vader een geestelijke zou zijn, betekent immers op zich niet dat hij zich dermate hard zou opstellen ten aanzien van verzoeker zoals voorgehouden in onderhavig vluchtrelaas.

Verder motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoeker verklaart dat leviraatshuwelijken in zijn regio van herkomst een veelvoorkomend gebruik zijn, doch dat hij hiervan slechts één voorbeeld uit zijn omgeving kan aanhalen en dat het in die context niet aannemelijk is dat hij en zijn moeder dermate verrast zouden reageren op het door verzoekers vader voorgestelde leviraatshuwelijk. Meer bepaald oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

"In de tweede plaats kunnen uw verklaringen dat uw eigen situatie zich afspeelde in de context van een wijdverspreid gebruik van leviraatshuwelijken überhaupt niet overtuigen.

Zo is het opvallend dat u van dit wijdverspreid gebruik van het leviraatshuwelijk nauwelijks voorbeelden kon geven. Zoals reeds aangegeven herhaalde u doorheen de interviews meermaals dat het een algemene en wijdverspreide traditie is in Afghanistan dat een weduwe hertrouwt met de broer van haar overleden echtgenoot (zie onder meer CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 3). Toen u naar concrete voorbeelden werd gevraagd van dit gebruik uit uw omgeving klonk uw antwoord echter aarzelend: "Het is onze traditie, het maakt deel uit van de cultuur, maar ik heb geen specifieke voorbeelden" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 3). U kwam vervolgens toch met één voorbeeld over de brug, namelijk dat van een jongen uit uw school over wie u uiteindelijk verklaarde dat hij gedood werd na weigering om in een dergelijk huwelijk te stappen (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 3 en p. 8).

Dat u enerzijds aldoor beweerde dat uw situatie kaderde in een algemeen verspreid fenomeen, maar dat u hiervan anderzijds slechts met moeite één voorbeeld van kon geven, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u omwille van dit algemeen ingeburgerd gebruik ook zelf met extreem geweld werd bejegend.

Nog zwaarderwichtiger in dit verband is het feit dat **de verbaasde en de gechoqueerde reacties van u en uw moeder niet aannemelijk zijn in het licht van het zeer wijdverspreide gebruik** waar u gewag van maakte. Indien dit gebruik werkelijk zo sterk is ingeburgerd, begrijpt men immers niet goed dat u extreem verbaasd bleek te zijn toen men u meedeelde dat u met uw schoonzus diende te trouwen, zoals onder meer blijkt uit uw woorden: “En ik had het nooit in mijn hoofd gehad dat ze dat met mij wouden bespreken” en “Hoe kunnen ze zoiets tegen mij zeggen Ik heb ontkend, ik heb geweigerd en ik heb het aan mijn moeder gezegd” (CGVS Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 11 en 12). Over uw moeder vertelde u dat zij gechoqueerd en verrast was dat dit voorstel er kwam (CGVS Gehoorverslag, 18 oktober 2017, pp. 11-12 en CGVS Gehoorverslag 2 februari 2018, p. 6). Toen op het CGVS aan u nog eens gevraagd werd of u dit voorstel – gezien de sterke traditie in uw regio – niet enigszins had kunnen verwachten, antwoordde u: “Nee, in die leeftijd die ik was, had ik dat nooit gedacht, maar dat is ineens gebeurd” (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 5). Zoals hierboven reeds uiteengezet kende u volgens uw verklaringen wel degelijk een jongen uit uw school – in uw eigen leeftijdscategorie dus – die eveneens een dergelijk huwelijk had geweigerd en die om die reden uiteindelijk vermoord werd door zijn oom (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 8). Men zou dan ook kunnen verwachten dat u op basis van dit voorbeeld uit uw omgeving zou hebben begrepen dat noch uw leeftijd noch uw studies in de weg zouden staan van een mogelijk gedwongen huwelijk met uw schoonzus. Op basis van deze vaststellingen kan men dan ook niet anders dan concluderen dat de reactie van u en uw moeder maar moeilijk vallen te rijmen met de door u geschetste bestaande traditie en de naleving ervan. Dit contrast doet afbreuk aan uw bewering dat u in de context van een algemeen gebruik met geweld werd gedwongen om te huwen met uw schoonzus.”

Waar verzoeker dienaangaande opmerkt dat van hem geen voorbeelden kunnen worden verwacht omdat hij “voor het eerst [is] geconfronteerd met deze zaak”, kan hij geenszins worden bijgetreden. Aangezien verzoeker voorhoudt dat leviraatshuwelijken in zijn omgeving veelvuldig voorkomen, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij aan de hand van doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen meer dan één voorbeeld van een dergelijk huwelijk in zijn omgeving kan geven, *quod non*. In welke zin verzoeker door de commissaris-generaal zou zijn gedwongen om dingen te verzinnen, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker geenszins *in concreto* aangeduid of uiteengezet, hetgeen allerm minst ernstig is. Verder stelt verzoeker dat hij zeer jong was en helemaal niet verwachtte dat hij met zijn schoonzus zou dienen te trouwen. Hiermee bevestigt hij slechts opnieuw dat hij verbaasd was, hetgeen, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, niet aannemelijk is in de door hem geschetste context van het veelvuldig voorkomen van dergelijke leviraatshuwelijken in zijn omgeving. Dat iedere persoon anders reageert op een bepaalde situatie, is slechts een algemene doodoener, die geenszins een ander licht werpt op de voormelde motieven. Geschokt en verbaasd reageren op het voorvallen van een situatie die in de eigen leefomgeving veelvuldig voorkomt, is wel degelijk geheel onaannemelijk.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het onaannemelijk karakter van het grote risico dat verzoekers oom zou hebben genomen door verzoeker zomaar te helpen ontsnappen aan het leviraatshuwelijk met zijn schoonzus:

“Ten derde zijn de door u geschetste context waarin uw oom langs moederskant u ter hulp zou zijn gesneld en uw onwetendheid over uw ooms drijfveren om u te helpen evenmin overtuigend.

Er bestaat geen twijfel over dat de geboden hulp van uw oom in de gegeven context hemzelf en zijn familie mogelijk aan grote risico's met verregaande consequenties blootstelde. Door u te helpen vluchten ging hij immers regelrecht in tegen de beslissing van uw vader en zijn broers in een eergerelateerde aangelegenheid. In een land waar het schenden van de familie-eer niet zelden wordt beantwoord met bloedwraken en bloedvetes, zoals ook blijkt uit informatie die is toegevoegd aan uw administratieve dossier, kan een dergelijke hulpactie als die van uw oom alvast niet lichtzinnig worden genomen (zie EASO, *Afghanistan: Individuals targeted under societal and legal norms*, december 2017, pp. 83-88). U gaf overigens ook zelf aan dat de geboden hulp van uw oom niet vanzelfsprekend was: “Ik besepte dat mijn oom van moederskant niks voor mij kan doen. Ik was zelf bang dat als ik hem hierbij zou betrekken, dat hij zou gedood worden, want mijn vader zal een vreemde niet laten, zelfs als hij de broer was van mijn moeder, hij was niet geoorloofd om tussen te komen in de beslissingen die door mijn vader waren genomen en mijn ooms, broers van mijn vader” (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 10).

Welnu, op basis van deze informatie over de door uw oom genomen risico's zou men dan ook kunnen verwachten **dat uw oom op zijn minst zou peilen naar de redenen van uw weigering om te huwen, om zich op die manier te vergewissen van uw houding in heel het gebeuren**, alvorens over te gaan tot de geboden hulp. Nergens maakte u echter gewag van het feit dat uw oom zich bij u zou geïnformeerd hebben naar uw houding. Sterker nog, uit uw verklaringen blijkt dat er geen communicatie plaatsvond tussen uw oom en uzelf voorafgaand aan uw vlucht (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 9). Het is echter maar weinig aannemelijk dat uw oom de eerder beschreven risico's zou nemen zonder dat hij voorafgaand aftoetste wat uw houding was in deze kwestie.

Het is al even verbazingwekkend dat u **zelf ook niet op de hoogte bleek te zijn van waarom uw oom een dergelijk risico nam**. Gezien zijn hulp uitzonderlijk en extreem risicovol was, zou men nochtans verwachten dat u uitgebreide verklaringen kunt afleggen over de drijfveren achter uw ooms geboden hulp. U kon wel aangeven dat uw moeder met uw oom over uw probleem gesproken had, maar over de precieze inhoud van hun conversatie kon u niets zeggen. U kon slechts speculeren over uw ooms beweegredenen om te hulp te schieten, door te zeggen: "Eigenlijk, ik weet niet hoe mijn moeder mijn oom heeft overtuigd, misschien heeft ze veel geweend om haar broer te overtuigen, heeft ze veel tijd gebruikt om hem te overtuigen. Maar mijn oom van moederskant wist dat het meer risicovol was als ik bv. op de dag van de nikah (het huwelijk) nee zou zeggen, dat ze dan mijn moeder en mij zouden vermoorden, maar nu ik ben gevlucht, nu wist niemand dat mijn oom en mijn moeder ertussen zaten. Iedereen dacht dat ik zelf vluchtte" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 10). Toen u gevraagd werd of u zich niet geïnformeerd had bij uw moeder naar de inhoud van de contacten tussen haar en uw oom met betrekking tot uw probleem, antwoordde u dat u dit nooit aan uw moeder had gevraagd en dat u toen slechts in staat was om te wenen en uw moeder om hulp te vragen (ibidem). Een dergelijke gelaten houding contrasteert dan weer met de risicovolle situatie waarin u zich bevond en uw vastberaden houding om u aan een volgens u algemeen ingeburgerd en aanvaard gebruik te onttrekken, zoals onder meer blijkt uit uw volgende verklaring op het CGVS: "Ik zou niet iets willen doen tegen mijn recht, het was mijn recht om een vrouw te nemen, om te trouwen met iemand die ik wilde" (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 12). Kortom, uw vage antwoorden en uw onwetendheid over de motivering van uw oom om u te helpen, kunnen niet overtuigen."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het opwerpen van de volgende blote bewering: "Verzoeker meent dat verweerster nu echt aan het filosoferen is. De oom heeft gewoon verzoeker geholpen omdat hij in nood was. Alle Afghanen die naar Europa komen werden door de familieleden geholpen. Moet men nu alle die asielaanvragen afwijzen omdat deze familieleden het risico nemen om asielzoekers te helpen ontvuchten? Nee, het antwoord op deze vraag is glashelder." De motivering in de bestreden beslissing dienaangaande heeft immers betrekking op de specifieke en concrete omstandigheden in casu zoals ze door verzoeker werden voorgesteld, hetgeen geenszins valt te vergelijken met de algemene risico's die in Afghanistan mogelijk zouden kunnen zijn verbonden aan het helpen vluchten van een familielid.

Voorts stelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

"In samenhang met voorgaande moet men vaststellen dat u in de vierde plaats vrijwel geen informatie kon geven over wat zich afspeelde in de nasleep van uw vertrek.

Tegen de achtergrond van het reeds eerder aangehaalde belang dat in Afghaanse families wordt geschonken aan erekwesities is het te verwachten dat uw vader na uw vertrek alles in het werk stelde om u op te sporen en om te achterhalen hoe u kon vluchten. In het licht daarvan liet u de familieleden die u hielpen bij uw vlucht, voornamelijk uw moeder en haar broer, dan ook achter in een extreem risicovolle positie. Gezien deze situatie zou men dan ook redelijkerwijs kunnen verwachten dat u zich na vertrek nog verder informeerde over de nasleep van de zaak en het lot van uw moeder en oom. Uit uw antwoorden op het CGVS blijkt echter dat u zich hieromtrent amper informeerde. U gaf aan dat uw moeder u nooit informeerde over de reactie van uw vader en dat u het haar al evenmin vroeg (CGVS Gehoorverslag, 18 oktober 2017, p. 14 en CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, pp. 10-11). Uw terughoudendheid op dit vlak zou volgens wat u verklaarde zijn voortgekomen uit het feit dat u wist dat uw moeder u toch niet op de hoogte zou brengen van de werkelijke situatie (ibidem). Gezien de geschetste context lijkt het echter niet meer dan logisch dat u uw moeder hierover interpeleerde en op zijn minst probeerde een antwoord te krijgen op uw vragen over wat zich na uw vertrek nog afspeelde. In uw tweede gesprek op het CGVS wist u wel nog te vertellen dat uw moeder na uw vertrek door uw vader werd geslagen, maar toen u naar meer informatie hierover werd gevraagd, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 3 en p. 11).

Dat u niet meer inspanningen deed om te achterhalen welke stappen uw vader ondernam na uw vertrek en wat de gevolgen waren voor de familieleden die u hielpen, is maar weinig waarschijnlijk in de gegeven context en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u uw familie werkelijk in een dergelijke risicovolle situatie achterliet."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw niet verder dan het opwerpen van een aantal blote beweringen. Zo stelt hij dat het moeilijk is om te bewijzen dat zijn moeder en zijn oom hem hebben geholpen. Hierbij verliest hij evenwel uit het oog (i) dat hij verklaarde dat zijn vader zijn moeder zou hebben geslagen, al kon hij hier geen verdere uitleg bijgeven, en (ii) dat het feit op zich, losstaand van het al dan niet bewijsbaar karakter van de geboden hulp, dat verzoeker zich weinig of niet informeerde met betrekking tot het verdere verloop van zijn voorgehouden problemen sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst reeds afdoende de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas aantoonde. Nergens in de bestreden beslissing wordt verder beweerd dat verzoekers vader zijn moeder of oom zou moeten vermoorden.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

"Tot slot wordt de vastgestelde ongeloofwaardigheid verder bevestigd door een initiële omissie in uw verklaringen.

Het is met name opvallend dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw eerste interview op het CGVS, gewag maakte van het feit dat uw ooms al op weg waren naar uw dorp met het oog op de organisatie van uw huwelijk een week later, op het moment van uw vlucht (DVZ Vragenlijst 3.5 en CGVS Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 14), maar dat u dit wel aanhaalde op het tweede interview bij het CGVS (CGVS Gehoorverslag, 2 februari 2018, p. 6). Toen u tijdens dat tweede interview gevraagd werd waarom u dit niet eerder had meegedeeld, haalde u aan dat het om een menselijke vergetelheid ging en dat u onder veel stress en problemen te lijden heeft (ibidem). Als men afgaat op wat u tijdens uw tweede interview op het CGVS vertelde, was de komst van uw ooms naar uw dorp met het oog op de organisatie van de huwelijksceremonie nochtans de ware aanleiding voor uw vlucht. U zei hierover met name: "De volgende keer was toen mijn ooms weggingen uit Kabul en ze waren op weg naar Kohistan en dat was de dag dat de dorpsoudsten ook uitgenodigd werden en gezegd dat ze moesten deelnemen aan mijn nikah-gelegenheid. Ik weet niet om welke reden ze niet op tijd waren, misschien door een verkeersopstopping, dus ik zocht ondersteuning van mijn moeder en ik vluchtte" (ibidem). Aangezien hun aangekondigde komst klaarblijkelijk een rol speelde in de ingrijpende beslissing om uw land van herkomst te ontvluchten en u op internationale bescherming te beroepen, is het niettemin vreemd dat u dit pas bij uw tweede interview op het CGVS vermeld heeft. Een dergelijke omissie kan de bestaande twijfels over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas alleen maar vergroten."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift, zodat deze motieven als vaststaand worden beschouwd.

Verder oordeelt de commissaris-generaal tevens terecht dat het door verzoeker voorgelegde identiteitsdocument (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande motieven niet kan wijzigen. Dit document bevestigt immers enkel verzoekers identiteitsgegevens, die in deze beoordeling niet meteen worden betwist. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit rapporten (verzoekschrift, p. 7-8), dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en dat een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe geenszins kan volstaan. Wat betreft de stukken die verzoeker per aanvullende nota heeft bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient eveneens te worden vastgesteld dat zij de voorgaande motieven niet kunnen weerleggen. Dat verzoeker vrijwilligerswerk doet in België houdt geen verband met zijn vluchtrelaas. Uit de overige attesten blijkt enkel dat verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen en dat hij hiervoor in behandeling is, doch er kan niet uit worden afgeleid dat verzoeker omwille van deze psychologische problemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat (de) artikel(en) (2 en) 3 van het EVRM wordt(en) geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab en Nejrab en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat deze veiligheidsanalyse heden nog steeds correct en pertinent is. In zijn aanvullende nota stelt de commissaris-generaal terecht als volgt: "Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 440.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 101 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten." In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan de blote bewering "Verzoeker is afkomstig uit een district en provincie waar sprake is van willekeurig geweld.", waarmee hij geenszins een ander licht werpt op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse van het district Hisa-i-Duwumi Kohistan in de Afghaanse provincie Kapisa, die aldus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER